

"Hyvät matkustajat, kiinnitäkää turvavyönne ja sulkekaa kaikki elektroniset laitteet nousun ajaksi", Kuulutti ääni ensin suomeksi ja sitten vielä ruotsiksi ja englanniksi. Tein työtä käskettyä. Olin ollut vierailemassa sukulaisteni luona Washingtonissa ja nyt istuin Finnairin koneessa joka suuntasi Helsinkiin. Kone nytkähti liikkeelle ja siirtyi kiitoradan päähän. Pidin nousuista ja laskuista ja olin mielissäni siitä, että olin saanut ikkunapaikan. Katselin kiihtyvällä tahdilla ohi vilisevää maata, joka lopulta alkoi myös loitota. Ylhäältä käsin kaikki näytti niin pieneltä ja sirolta. Pilvien yläpuolella näkymä tuntui jotenkin erikoisen sadunomaiselta. Pilvipeite alapuolella pumpulisine vuorineen oli kuin joku aivan vieras maailma. Jaksoin vielä jonkin aikaa katsella ikkunasta, kunnes päätin lopulta ruveta lukemaan kirjaa. Uppouduin kirjaani ja ympäröivä todellisuus haihtui ympäriltäni. Minut kiskaistiin yllättäen rajusti takaisin todellisuuteen: joku koneessa kirkui kuin hengen hädässä. Lisää hätäntyneitä huutoja ja yllättäen koneessa oli meneillään täysi paniikki. Eräs nuori mies lähti juoksemaan pitkin koneen käytävää huutaen. Jossain nuori tyttö itki hysteerisenä. Olin juuri ponnahtamassa pystyyn ja tivaamassa täyteen ääneen "mitä ihmettä oikein tapahtui", kun näin sen. Polveni päällä hiiviskeli skorpion. Jähmetyin kauhusta. En uskaltanut liikauttaa lihastakaan. Hengitykseni muuttui sitä pinnallisemmaksi ja nopeatempoisemmaksi, mitä ylemmäs jalkaani pitkin tuo karmiva mönkijä liikkui. Juuri kuin luulin etteivät tästä voineet enää pahemmiksi asiat muuttua, tajusin että niitä oli lisää. Lattialla mönki ainakin kolme. Kaksi lisää kiipesi vasempaa säärtäni pitkin ylös ja yllättäen myös käsivarrellanikin oli yksi. En voinut uskoa tätä todeksi. Miten helvetissä lentokoneessa oli skorpioneja. Skorpionit olivat kammottavin asia mitä tiesin. Olin sukulaisteni kanssa, joskus teininä ollut road tripillä ja olimme ajaneet aina Texasiin asti. Siellä olin kokenut tähänastisen elämäni kauheimmat hetket. Minua oli pistänyt skorpion. Nyt tilanne oli kuin suoraan pahimmasta painajaisestani. Luulin, että sydämeni pysähtyisi ja hengitykseni lamaantuisi minä hetkenä hyvänsä silkasta kauhusta. Sitten tunsin jotain todella kammottavaa. Pienet jalat astelivat poskellani. Tuskanhiki valui pitkin kasvojani. Rukoilin ihmettä. Kun tunsin terävän pistoksen poskessani, huusin enemmän kauhusta ja inhosta kuin kivusta. Minua alkoi huimata ja menetin tajuntani. Havahduin valoisassa huoneessa. Näkökenttäni oli sumea. Näin edessäni utuisen ihmismäisen hahmon. "Olenko minä taivaassa?", ihmettelin "Anteeksi en ymmärrä", hahmo vastasi englanniksi "Eivätkö enkelit ymmärrä muuta kuin englantia?", sopertelin sekavana englanniksi. "Olen ihan vain sairaanhoitaja. Et sinä ole kuollut, vaikka läheltä liippasi. Olet sairaalassa Washingtonissa" "Ai", vastasin. Katseeni alkoi pikkuhiljaa terävöityä ja huomasin, että totta tosiaan makasin sāngyllä sairaalahuoneessa, ylläni oli sairaalan sininen pyjama ja edessäni seisoj nuori naishoitaja joka hymyili hieman hämmentyneenä. "Mitä ihmettä oikein tapahtui? Muistan vain, että kone oli täynnä skorpioneja" "Skorpioneja?", hoitaja ihmetteli, "Kone joutui tekemään rajun pakkolaskun moottorivian takia. Järkytys ja pelko ovat varmaan aiheuttaneet sinulle aistiharhoja" Halusin intää vastaan, mutta en jaksanut. Aistiharhat oli niin todennäköinen ja uskottava selitys. Mutta kun ne skorpionit olivat tuntuneet niin pirun todentuntuilta. "Koeta levätä ja unohtaa ne skorpionit. Tulen kohta takaisin", hoitaja sanoi ja poistui huoneesta. Tunnustelin poskeani. Iho oli sileä. Ei löytynyt turvonnutta ja kipeää kohtaa. Ilmeisesti olin tosiaan vain kuvitellut ne skorpionit. "Hei oletko sinäkin suomalainen", Kysyjä oli viereisellä vuoteella makaava, kaljuuntuva keski-ään ylittänyt mies. "Kyllä", vastasin. "Ja olit myös siinä Finnairin koneessa, joka kaapattiin" "Kyllä... hetkinen, sanoitko että kaapattiin?" "Totta vie. En nähnyt kasvoja, kun olivat peittäneet ne mustilla huiveilla. Ihan selvästi jotain islamistiterroristeja. Uhkailivat minua ja vaimoani veitsillä" Tuijotin miestä ihmeissäni. "En minä nähnyt mitään terroristeja. Mutta koneessa oli skorpioneja ja.." "Skorpioneja muka, kuinka kummassa?", mies tuijotti minua kuin vähäjärkistä. "Hoitaja sanoi,

että kone teki pakkolaskun moottorivian takia. Ehkä me molemmat hallusinoimme pelon takia" "Ei voi pitää paikkaansa. Olen ihan varma, etten kuvitellut niitä hyökkääjiä", mies intti Samalta minusta tuntui skorpionien suuhteen. Minun oli edelleen vaikea kuvitella, että ne olisivat olleet mielikuvitukseni tuotetta. Tunsin itseni todella väsyneeksi ja kun keskustelu miehen kanssa tyrehtyi, nukahdin lähes saman tien. Istuin omalla paikallani runnoutuneessa lentokoneenhylyssä. Näin kaiken jotenkin epätarkasti kuin huurtuneen lasin läpi. Yritin liikuttaa itseäni mutta keho ei totellut. Lihakset eivät suostuneet inahnamaankaan. Olin vankina omassa kehossani. Hetken päästä aloin kuulla ääniä. Ne olivat aluksi epätarkkaa muminaa, mutta aloin sitten erottaa englanninkielistä puhetta. Luokseni tuli valkoinen hahmo. Erotin juuri ja juuri, että se oli mies jonkinlaisessa avaruusasun kaltaisessa valkoisessa haalarissa. "Täällä on taas yksi! Halvaantunut, mutta elossa! Annan vasta-aineen!", Mies huusi. Sitten hän otti esille injektioruiskun, kääri ylös vasemman käden hihani, työnsi neulan kyynertaipeesen ja painoi männän alas. Viereeni ilmestyi toinen hahmo. Nainen, jolla oli samanlainen valkoinen avaruushaalari. "Löysimme varkaan. Hän on kuollut", nainen sanoi ja jatkoi sitten, "Lattialta löytyi tämä" Hän näytti huulirasvapuikkoa jonka korkkiosa oli haljennut. "Se on tyhjä sisältä, tai ainakin oli", Nainen otti korkin pois ja käänsi puikon ylösalaisin. Sisältä valui pisara kirkasta nestettä. "Ovela piilo, mutta turvaton. Tyyppi on ollut melko tunari kun on onnistunut tiputtamaan sen kesken matkan. Joku ilmeisen isomassainen kaveri lienee astunut sen päälle", Mies sanoi. "Mitä ruumiille tehdään?", nainen kysyi "Polttakaa varmuuden vuoksi. Sanotaan, että hylky syttyi palamaan emmekä ehtineet pelastamaan niitä" "Entä jos joku henkiinjääneistä muistaa jotain?" "Sen kaiken voi sivuuttaa kuolemanpelon tuottamina harhoina. Virallisen linjan mukaan moottorivika pudotti koneen. Lentäjät ovat menehtyneet. He eivät väitä vastaan" "Selvä", nainen sanoi ja poistui. "Typerät Pentagonin hourupäät, kylläpä te sopan keititte", mies mutisi itsekseen, "Luulitte, että luomuksenne olisi täydellä varmuudella non-letaali. Ja paskat sanon minä. Ja vaikka olisikin, se on silti epäeettisyyden perikuva" Heräsin hätkähtäen sairaalavuoteella. Olipa todella omituinen uni.